

des i de paagældende Ændringsforslag, og jeg billiger i Hovedsagen ogsaa de Udtalelser, der fra den Side er fremførte; men jeg ser blot ikke, at vi paa nærværende Tid er i Stand til at udrette noget i den før nævnte Henseende, og jeg formoder, at det er ud fra samme Synspunkt, at det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), der ikke kan mistænkes, antager jeg, for at være særlig bankvenlig, heller ikke har tiltraadt de Herrers Ændringsforslag. Det kan jo nu en Gang ikke nytte, at man skærer en væsentlig Bestanddel ud af Organismen, naar dette har til Følge, at hele Virksomheden ødelægges; og vore Banker betyder nu en Gang saa meget for vort Erhvervsliv, at Standsningen af deres Virksomhed vil komme til at ramme overordentlig mange uskyldige Mennesker, og derigennem vil Erhvervslivet uvægerligt komme til at lide betydelig Skade. Jeg har derfor valgt mit Standpunkt ud fra det Syn, at vi i Øjeblikket ikke kan udrette noget paa dette Punkt, heller ikke hvad det angaar at kræve, at Bankerne skal forpligte sig til at udlaane en vis Del af deres indskudte Kapital mod Prioritet i faste Ejendomme. Efter min Anskuelse er en fyldestgørende Bankreform umuliggjort ved de Beslutninger, der i sin Tid blev truffet om Nationalbankens Oktroj, hvor man for 30 Aar bortgav Retten til at udstede Pengesedler her i Landet til et privat københavnsk Aktieselskab. Det var en Fejl, og det var noget, som det Parti, jeg tilhører, den Gang skarpt protesterede imod. Men vi kan ikke privilegere en enkelt Bank som denne i en saadan Grad, som Tilfældet var, og saa lægge al anden Bankvirksomhed her i vort Land afgørende Hindringer i Vejen, og det vil det Parti, jeg tilhører, ikke være med til, fordi vi er klare over, at vi rammer Folk, som i denne Sag er uskyldige og hører til de sagesløse. Jeg deler de Herrers Ønske om, at man kunde komme til at begrænse Aktieudbyttet ogsaa for Bankernes Vedkommende. Men undersøger man Udbyttevæsenet for vore Aktieselskabers Vedkommende, vil de Herrer jo vide, at der er mangfoldige Virksomheder, der giver mange Gange større Udbytte til deres Aktionærer end netop vore Banker. Jeg skal i denne Forbindelse nævne Sukkerfabrikkerne, Pappirfabrikkerne, det danske Petroleumskompagni o. fl. a. Det er jo et langt kolossalere Udbytte, der her fremkommer, end det, som kan paavises for nogle af vore Bankers Vedkommende. Altsaa, ogsaa af den Grund synes jeg, at de Herrer maa

forstaa, at det kan ikke nytte at slaa ned her paa dette specielle Forhold; det bliver ikke noget, som kommer til at gavne, i alt Fald i nogen nær Fremtid, Samfundet og navnlig ikke Erhvervslivet som Helhed.

Ud fra disse Betragtninger gentager jeg min anbefaling for Udvalgets Indstillinger, og jeg slutter med indtrængende at opfordre Tinget til at fremme disse Lovforslag, idet jeg i øvrigt ogsaa ønsker at gentage, at jeg stadig ikke kan indse, at en flere Dages Debat om disse Ting, der forlængst er uddebatterede, er paa sin Plads.

Alfred Christensen: Jeg har jo ikke været Medlem af Udvalget om denne Sag, og jeg har ikke set de Herrers Kamp eller overværet de smertefulde Kompromisser, der er sluttede i dette Udvalg, men at der baade har været Kamp og Smerte deroppe, kan man jo læse sig til i Betænkningen, og det kan man se ud af Ændringsforslagene. Jeg vil da tolke min Glæde over, at Sagen er kommet saa langt, at vi har faaet baade Banker og Sparekasser samtidig her ned i Tinget, saaledes at der er Haab om, at vi virkelig kan faa Gang i Behandlingen af og en Ordning paa disse Sager, der har staaet paa saa længe og egentlig meget længere, end godt er. Naar jeg har tolket denne Glæde, saa er det forbi med Glæden saadan i det store og hele, thi jeg har den Mening, at Udvalget egentlig ikke i nogen særlig Grad har forbedret det af Regeringen fremsatte Lovforslag. Jeg skal knytte nogle Bemærkninger til nogle enkelte Punkter:

Naar vi tager Betænkningen, er det første Punkt, vi kommer til, ligesom senere i Ændringsforslagene, Betragtninger over Stempelbegunstigelse. Fra mange Sider og i mange Tider har man ikke kunnet bære det over sit Hjerte, at Bankerne fik Stempelbegunstigelse paa Kontrabøger, den samme Stempelbegunstigelse, som Sparekasserne havde, idet Bankerne derigennem konkurrerede med Sparekasserne. Men lad det nu være, hvad det være vil, om vi skal give Bankerne en Stempelfrihed, eller om vi skal paalægge dem et større eller ringere Stempel; det er en Sag for sig, og det kan være et Principspørgsmaal. Men at vi saa skal købe Stempelbegunstigelsen ved at indføre en Maksimalrente, maa jeg sige er mig noget for smerteligt. Vi har jo her i Tinget haft stærke Forhandlinger om Maksimalpriser, der er ingen af os, der ikke kan huske de bevægede Forhandlinger om Maksimalpriserne, og det